

жени къмъ него; — 2) замъка на Тарентъ да се прѣдостави на собственитъ си сили и отбрана; — 3) да се распуснатъ нѣколко римски и съюзни легиони, а отъ два распуснати римски да се образува единъ отъ 5.000 души пѣхота и 300 души конница, като се уволнятъ прѣимущественно войниците, които получавали голѣми заплати, и това сжщото да се направи по отношение на съюзнитѣ легиони; — 4) на консулитѣ да се даджтъ 4-тѣ легиона, които се намирали въ Цизалпинска Галлия и въ Етрурия; едина отъ консулитѣ да дѣйствува противъ Аннибала, а другия, съ своитѣ 2 и съ 2-та Кански легиона на претора Цинция, и съ флотата — въ Сицилия, претора Леторий съ 2 легиона — въ Цизалпинска Галлия, пропретора Пизонъ съ 2 градски легиона — въ Етрурия, проконсула Квинтъ Фулвий съ 2 легиона да остане въ Капуа, проконсула Кней Фулвий съ 2 легиона — въ Апулия, претора П. Манлий Вулзо съ 2 легиона — въ Сардиния и Сципионъ съ 4 легиона — въ Испания; — 5) П. Сулпичий да запази началството надъ флотата съ единъ легионъ отъ новия наборъ; — най-послѣ 6) консулитѣ да събержтъ 2 нови градски легиона. Тѣй щото Римъ ималъ въ тѣзи година 23 легиона (около 115.000 пѣхота и 20.000 конница, всичко около 135.000 души). Италия се паднала на консула Марцелла, а Сицилия на Левина.

По причина на ъмание пари въ държавната хазна, сенаторитѣ първи, слѣдъ тѣхъ съсловиеото на конниците и най-послѣ народа доброволно пожертвували каквито скжпоцѣнни метали имали въ кюлчета и монети.

Аннибалъ, отъ своя страна, вслѣдствие вземанието на Капуа отъ римлянитѣ и измѣнението по причина на това положението на работитѣ на военния театръ въ южна Италия,

билъ принуденъ тѣй сжщо да измѣни начина на дѣйствиата си. Тѣй като Кампания станала вече основание за дѣйствиата на римлянитѣ, отъ която тѣ можали въ едно и сжщо време да застрашаватъ Апулия, Лукания и Брутий, и да отниматъ отъ Аннибала градоветѣ, които той ималъ въ тѣхъ, то послѣдния се видялъ принуденъ да напусне много, заети отъ войскитѣ му, пунктове въ тѣзи три области, твърдѣ много прѣснати за да може съ успѣхъ да ги пази, — да съсрѣдоточи по вече армията си, за да би можалъ да прѣпятствува на съединението на римскитѣ армии противъ него, а отъ друга страна да може да дѣйствува отъ Брутий, спорѣдъ обстоятелствата, то въ Лукания, то въ Апулия. За такъвъ родъ промѣнение въ начина на дѣйствиата Аннибалъ билъ подбуденъ, освѣнъ отъ казаното, още и отъ туй обстоятелство, че безполезността на движението му къмъ Римъ и вземанието на Капуа отъ римлянитѣ до извѣстна степенъ уплашили и охладили къмъ него съюзниците му въ Италия въобщо и въ южна Италия особенно, за което той се боялъ, да не би прѣснатитѣ му и слаби гарнизони, въ случай на въстание, да се изложатъ на поражение и съ това да ослабятъ още по вече и безъ туй не особенно силната му армия. Вслѣдствие на това, той испразнилъ много, по маловажни градове, но, за да ги не остава на римлянитѣ, разрушилъ ги. Обаче това още по вече възбудило неудоволствието на съюзниците му и се отразило въ негова връда, а на римлянитѣ, напротивъ, послужило въ полза. Първия градъ, който вслѣдствие на това се прѣдалъ на римлянитѣ, била Салапия — въ сръдня, приморска Апулия, при което 500 нумидийски, които я заемали, слѣдъ упорито съпротивление, били истрѣ-